

се самоубива.

Четата слиза по рътлините за заблуда на врага. След полунощ чува тракането на воденица. Тя ще е по р. Негованка, около Кална кория. След половинчасова почивка при воденицата, където четниците утоляват жаждата, а ранените промиват набърже раните, отново се изкачват и вървят по една гола рътлина. Понеже наближава да съмне, Хаджи Димитър намира за уместно да се изкачат на Честата чука, наричана още Честия гъстак, а някъде Елитепе. Тя е най-източното гористо възвишение на Крушевския баир, разположено южно от с. Добромирка (Севлие夫ска община), в близост до шосето Търново - Севлиево. На върхът имало разхвърляни скали, сега разрушени от кариерата, сред които се укрива четата.

Целият ден на 11/23 юли четниците прекарват сред голите скали, измъчвани от юлския пек и жажда. Въпреки, че по шосето и в околността се движат и обикалят потери и войски, четата остава незабелязана. Временно следите ѝ са загубени от врага. Това го кара да вземе още по-широки мерки и разшири обсега на мобилизацията и изпращането на войски в българските земи.

През нощта четниците слизат от гостоприемните скали, пресичат пътя Търново - Севлиево и се отправят към землищата на селата Идилево (Севлие夫ска община) и Малкочево (Буря, Дряновска община). На два пъти: при извор край с. Идилево и при малка рекичка, четниците спират на по-продължителна почивка, за да могат ранените да промият възпалените рани и ги превържат с жиловлек. Четата осъбва около землището на с. Ловнидол (Севлие夫ска община). В селото са запазени спомени за залавянето на двама четника и престоя на четата в м. Ситбунар.

През деня на 12/24 юли четниците прекарват в горските усой на полупланинския район. Знамето на Караджата е свито и прибрано в чантата на Македонски. От тук нататък жаждата и юлските горещини измъчват по-малко четниците. В замяна на това се прибавя нов враг - глада, понеже запасите от сухари привършват.

В тези местности четата за пръв път почувствува, че действията ѝ са развълнували българския народ. При